

שמחתי. בכל מקום שיש שמחה לקדוש ברוך הוא, קול זה יוצא וקורא.

אז יוצא משם, ועולה ומכה ברקיעים, ושואג שאגות, עד שכל צבאות השמים כלם בערבוביה. אז נושבת רוח ומכה בעלים של אותו העץ הגדול, וכל הענפים שלו מכים זה בזה. וקול מתעורר מתוך נוף העץ וקורא, (שם קה) זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור אשר פרת את אברהם ושבועתו לישחק. פיון שקול זה מתעורר, שומע אברהם הזקן ומתעורר, ואז הוא רצון המלך, ומתנחם עמו.

בשעה ההיא מתעוררת רוח אחת מצד דרום, וכל הרצון והשמחה והרפואה מתעוררים בעולם. ואז עולה הבקר, ועת רצון נמצאת, ונחת היא לכל אסירי המלך שהם בבית חלים. אשרי העם שיכולים לדעת מהסודות הטמירים, הנסתרים של המלך הקדוש.

אמר רבי אבא, יום אחד היינו הולכים במדבר, אני ורבי יהודה שמן עפו עמי, ונכנסנו למערה אחת, ומצאנו שם ספר עתיק אחד מהזמנים הראשונים. פתחנו אותו, ומצאנו שהיה כתוב בראש דבריו, (ישעיה מב) הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. ובאר הפסוק בנשמות הצדיקים, מיום שעלה ברצון המחשבה לברא את העולם.

שפרם שנברא העולם, כל רוחות הצדיקים היו גנוזים במחשבה לפניו, כל אחד ואחד בדמותו. פיון שציר העולם, כלם התגלו, ועומדים בדיוקניהם לפניו, שם ברומי הרקיעים (מרומים). אחר כך נתן אותם באוצר אחד בגן העדן שלמעלה. והאוצר ההוא אינו מלא לעולמים, ותמיד קורא:

חדוה לקודשא בריך הוא, קלא דא נפיק וקארי.

בדין נפיק מתמן, וסליק ובטש ברקיעין, ושאגי שאוגין, עד דכל חילי שמייא פלהו בערבוביא. (ג"א בערמורא) כדין נשבא רוחא, ובטש בטרפין דההוא אילנא רברבא, וכל ענפין דיליה בטשין דא בדא. וקלא איתער מגו נופא דאילנא וקרי, (שם קה ח-ט) זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור אשר פרת את אברהם ושבועתו לישחק. פיון דקלא דא אתער, שמע אברהם סבא ואיתער, כדין איהו רעווא למלפא, ואתנחם בהדיה.

בההיא שעתא, איתער רוחא חדא מסטרא בדרום, וכל רעו וחדוותא ואסוותא איתער בעלמא. וכדין סליק צפרא, ורעווא אשתכח, ונניחא איהו לכל אסירי מלפא דאינון בבי מרעייהו. זפאה עמא, דיכלין למנדע מרזין טמירין, סתימין דמלפא קדישא. אמר רבי אבא, יומא חדא הוינא אזלי במדברא, אנא ורבי יהודה דמן עכו בהדי, ואעילנא במערתא חדא, ואשפחנא תמן ספרא חדא עתיקא מיומין קדמאין. אפתחנא ליה, ואשפחנא דהוה פתיב בריש מלוי, (ישעיה

מב ט) הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. ואוקים קרא בנשמתהון דצדיקיא, מן יומא דסליק ברעותא דמחשבה למברי עלמא. דעד לא אתברי עלמא, כל רוחין דצדיקיא הוו גניזין במחשבה קמיה, כל חד וחד בדיוקניה. פיון דצייר עלמא, אתגלויין פלהו, וקיימי בדיוקניהו קמיה, תמן ברומי רקיעין (ג"א מרומים). לבתר יהיב לון באוצר חד, בגנתא דעדן לעילא. וההוא אוצר לא מלייא לעלמין, ותדיר קרי, הראשונות הנה באו וחדשות אני